

Ειρήνη στο Αιγαίο!

Το κεντρικό πολιτικό άρθρο του φύλλου 36 της εφημερίδας
“Κόκκινο Νήμα” που κυκλοφορεί

**Ο ελληνο-τουρκικός ανταγωνισμός ξανά
κοντά στο «σημείο βρασμού» – πώς να
αποτρέψουμε και τι να κάνουμε μπροστά σε
ένα «θερμό επεισόδιο» ή και σε πόλεμο**

Το τελευταίο δεκαήμερο πληθαίνει η εγχώρια αρθρογραφία για το ενδεχόμενο «θερμού επεισοδίου» στο Αιγαίο μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας. Δύο είναι οι κυρίαρχες εκδοχές: απόπειρα κατάληψης βραχονησίδας ή απόπειρα ναυτικού αποκλεισμού κατοικημένου ελληνικού νησιού. Ο Τύπος, σε Ελλάδα και Τουρκία, έχει «πάρει τα όπλα» και φορέσει το χακί στο όνομα των «εθνικών δικαίων», η πολεμοκαπηλία είναι στην ημερήσια διάταξη, ενώ ακούγονται πλέον και στην Ελλάδα φωνές για την ανάγκη να προετοιμαστεί ο λαός για την επερχόμενη σύγκρουση, αλλά και για την ανάγκη να αφαιρεθεί το δημόσιο βήμα για τη διατύπωση «αντεθνικών» απόψεων.

Προετοιμάζοντας το «κλίμα»

Ιδού ένα πρόχειρο πλην εύγλωττο απάνθισμα:

Ο «έγκυρος» (λόγω των «βαθιών» σχέσεών του με το πολιτικο-διπλωματικό κατεστημένο των ΗΠΑ) Αλέξης Παπαχελάς αναδεικνύει ως εξής τον ιστορικό χαρακτήρα όσων επαπειλούνται αλλά και την κρισιμότητα της αμερικανικής παρέμβασης:

«[...] Τι σημαίνουν όλα αυτά; Ότι αν όντως τα πράγματα φτάσουν στα άκρα κάποιο βράδυ στο Αιγαίο, τότε θα εκτυλιχτεί το πιο σημαντικό μπρα ντε φερ

στην Ουάσιγκτον. Δεν θα κρατήσει πολύ, ενδεχομένως μόνο λίγες ώρες: Εκείνη τη στιγμή όμως θα έχει τεράστια σημασία τι θα

εισηγηθούν όσοι θα καθίσουν γύρω από τον Μπάιντεν στο μακρύ τραπέζι του *Situation Room* στα υπόγεια του Λευκού Οίκου. Όπως ακριβώς συνέβη το 1964, το 1967, το 1974, το 1987, το 1996 [...]».¹

Ο Γιώργος Καρελιάς υπογραμμίζει την ανάγκη ετοιμότητας της ελληνικής κυβέρνησης ώστε να μην αιφνιδιαστεί, αλλά και ετοιμότητας του Ελληνικού Στρατού ώστε να ενεργήσει αποτελεσματικά τις πρώτες ώρες, μέχρι να εκδηλωθούν οι διεθνείς (κυρίως εκ των ΗΠΑ) παρεμβάσεις:

«Για να το πούμε πρακτικά, αν η Τουρκία επιχειρήσει να καταλάβει κάποια ελληνική βραχονησίδα (νησί δεν μπορεί), να αποτύχει. Ή, αν επιχειρήσει να βάλει σε εφαρμογή σχέδιο αποκλεισμού κάποιων ελληνικών νησιών (σενάριο που είδαμε μετά τις τουρκικές κατηγορίες για μεταφορά αρμάτων), οι ελληνικές δυνάμεις να είναι σε θέση να σπάσουν στον αποκλεισμό».²

Ο «δαιμόνιος ρεπόρτερ» Δήμος Βερούκιος, γνωστός για τις σχέσεις του με το στρατοκρατικό κατεστημένο, αποκαλύπτει:

«Την αποτροπή ενός πιθανού σεναρίου περικύκλωσης ενός μεγάλου νησιού του ανατολικού Αιγαίου από τουρκικά πολεμικά πλοία με βασικό αίτημα την άμεση αποστρατικοποίησή του, εξετάζουν με κάθε λεπτομέρεια στο ελληνικό Γενικό Επιτελείο. Ταυτόχρονα, λαμβάνονται όλα εκείνα τα μέτρα από την πλευρά του στόλου ώστε να εφαρμοστεί και πάλι το σχέδιο της κρίσης του Μάρτη του '87 [...]».³

Ο τακτικός αρθρογράφος του *Capital* Άγης Βερούτης καλεί για προετοιμασία του κράτους, της κοινωνίας και της οικονομίας:

«Με την προετοιμασία της ελληνικής κοινής γνώμης αλλά και την εκπόνηση σχεδίου κρίσης για το κράτος και τους πολίτες (στην απευκταία περίπτωση που αρχίσουν εχθροπραξίες), η Ελλάδα οφείλει να προετοιμάσει την κοινωνία και την οικονομία της. [...] ώστε να ελαχιστοποιήσουμε τις επιπτώσεις των αντιδράσεων των πολιτών και το χάος στην οικονομία και την κοινωνία [...]

Τρομοκράτηση περί πιθανότητας εμπόλεμης σύγκρουσης [...] θα ήταν αν ξυπνήσουμε ένα πρωί οι πολίτες από εκρήξεις και δεν ξέρουμε τι είναι».⁴

Συνεχίζοντας με τον ίδιο ενθουσιασμό, στο επόμενο άρθρο στη στήλη του καλεί σε «πάταξη» των «αντεθνικών στοιχείων»:

«Ακόμη και αν παραδεχτούμε το ακραίο σενάριο ότι εκείνοι που εχθρεύονται τα εθνικά συμφέροντα της Ελλάδας είναι στρατευμένοι με τα συμφέροντα των εχθρών της χώρας μας, είναι άξιο απορίας ότι οι άνθρωποι αυτοί (σ.σ. αρθρογράφοι εφημερίδων και πολιτικοί) συνεχίζουν να έχουν βήμα στην ελληνική πολιτική σκηνή με την ανοχή των αρχών [...]».⁵

Όλα αυτά όμως είναι πολύ λίγα μπροστά στα «πολεμικά» ρεπορτάζ των καναλιών και των βραδινών ειδήσεων, που σηκώνουν το μεγαλύτερο βάρος στο απαραίτητο «μασάζ» των συνειδήσεων, δημιουργώντας κλίμα «πολεμικού εθνικισμού».

Είναι πιθανό «πολεμικό επεισόδιο» μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας;

Το ερώτημα όμως παραμένει: Είναι όντως πιθανό ένα «πολεμικό επεισόδιο» μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας στον βραχύ χρόνο της συγκεκριμένης συγκυρίας; Η απάντηση έχει κρίσιμο χαρακτήρα: αν ναι, οι συνέπειες θα είναι «βαριές», ιδιαίτερα γι' αυτούς/ές που πάντα καλούνται να σηκώσουν το βάρος των «εθνικών προσπαθειών» στην ειρήνη ή τον πόλεμο: τις εργαζόμενες τάξεις, αλλά και την Αριστερά που θέλει να εκπροσωπήσει και να αγωνιστεί για τα συμφέροντά τους.

Το γεγονός ότι ύστερα από τα Ίμια το 1996, δηλαδή για πάνω από μία εικοσαετία, ζήσαμε πολλές εξάρσεις του ελληνο-τουρκικού ανταγωνισμού χωρίς αυτές να οδηγήσουν σε κάποιο πολεμικό επεισόδιο έχει δημιουργήσει τη λανθασμένη πεποίθηση ότι ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός θα είναι πάντα υπό έλεγχο και θα μένει στα όρια των φραστικών αντιπαραθέσεων, των πολιτικο-

διπλωματικών εντάσεων και του εξοπλιστικού ανταγωνισμού. Η μεταφυσική αυτή βεβαιότητα είναι λάθος, ιδιαίτερα σε μια συγκυρία που ο πόλεμος στην Ουκρανία γεννά ανησυχίες ότι μπορεί να κλιμακωθεί επικίνδυνα, που μια νέα, μείζων διεθνής εστία είναι έτοιμη για ανάφλεξη στην Ταϊβάν, που ο ενδοϊμπεριαλιστικός ανταγωνισμός κλιμακώνεται παντού (στην πολιτική, την οικονομία, τους εξοπλισμούς), που η παρακμή της ιμπεριαλιστικής αυτοκρατορίας των ΗΠΑ και η χαλάρωση της «λαβής» του «μεγάλου αφεντικού» γενικεύουν τις τάσεις για αναδιαπραγμάτευση των ρόλων και της ισχύος σε διεθνές, περιφερειακό και τοπικό επίπεδο.

Αν το 1996 ήταν εφικτό το θερμό επεισόδιο των Ιμίων ήταν εφικτό, στις σημερινές συνθήκες ένα πολεμικό επεισόδιο μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας είναι 10 φορές πιο πιθανό. Κανένας εφησυχασμός λοιπόν και, αντίθετα, επείγουσα ανάγκη για «γενική προετοιμασία», με πρώτο στόχο να το αποτρέψουμε.

Υπάρχουν ελληνο-τουρκικές διαφορές;

Ίσως δεν υπάρχει μεγαλύτερη απόδειξη της ευθύνης των αρχουσών τάξεων και των κυβερνήσεων Ελλάδας και Τουρκίας για το πολεμικό κλίμα που διαμορφώνεται, από το γεγονός ότι αμφότερες αρνούνται ουσιαστικά να διαπραγματευτούν, αλλά και να προσφύγουν σε διεθνή διαιτητικά όργανα.

Οι διαδοχικές ελληνικές κυβερνήσεις μετά το 1974 και τον πόλεμο στην Κύπρο κινούνται με βάση την «εθνική γραμμή» ότι δεν υπάρχει κανένα αντικείμενο διαπραγμάτευσης με την Τουρκία πέραν της έκτασης της υφαλοκρηπίδας. Όλα τ' άλλα, δηλαδή όλα τα ζητήματα που διέπουν την ελληνο-τουρκική αντιπαράθεση, θεωρούνται μονομερείς αξιώσεις της Τουρκίας και άρα εκτός συζήτησης και διαπραγμάτευσης. Έτσι, πέραν όλων των άλλων, τίθενται εκτός αντικειμένου διαπραγμάτευσης, τα δύο κατεξοχήν επίμαχα ζητήματα:

1. Τα θαλάσσια και εναέρια σύνορα:

Στο ζήτημα αυτό, η Ελλάδα διεκδικεί την παγκόσμια πρωτοτυπία: ενώ τα θαλάσσια σύνορά της (χωρικά ύδατα) έχουν καθοριστεί από

το Μεσοπόλεμο στα 6 ναυτικά μίλια, τα εναέρια σύνορά της (εθνικός εναέριος χώρος) έχουν καθοριστεί στα... 10 ναυτικά μίλια (ενώ θα έπρεπε να συμπίπτουν). Ταυτόχρονα, αφήνει ανοιχτό το ζήτημα της επέκτασης των θαλάσσιων συνόρων στα 12 ναυτικά μίλια (οπότε και ο εναέριος χώρος θα επεκταθεί αυτόματα στα 12 ναυτικά μίλια). Εδώ μιλάμε για σύνορα, δηλαδή για ζώνη εθνικής κυριαρχίας, κι όχι για αποκλειστικά δικαιώματα εκμετάλλευσης σε διεθνή ύδατα με βάση το δίκαιο των θαλασσών. Η σημερινή διαφορά ανάμεσα στα 6 ναυτικά μίλια χωρικών υδάτων και στα 10 ναυτικά μίλια εναέριου χώρου δεν έχει παρά ελάχιστο αντίκρισμα στην εκμετάλλευση θαλάσσιων και υποθαλάσσιων πόρων, έχει όμως πολύ μεγάλο αντίκρισμα στις ζώνες εθνικής κυριαρχίας στο Αιγαίο. Αν όμως τα ελληνικά χωρικά ύδατα επεκταθούν στα 12 ν.μ., το Αιγαίο γίνεται ελληνική λίμνη, με καταλυτικές επιπτώσεις εναντίον της Τουρκίας στον τουρισμό, την αλιεία, κυρίως όμως στις ζώνες εθνικής κυριαρχίας και τη ναυσιπλοΐα.⁶

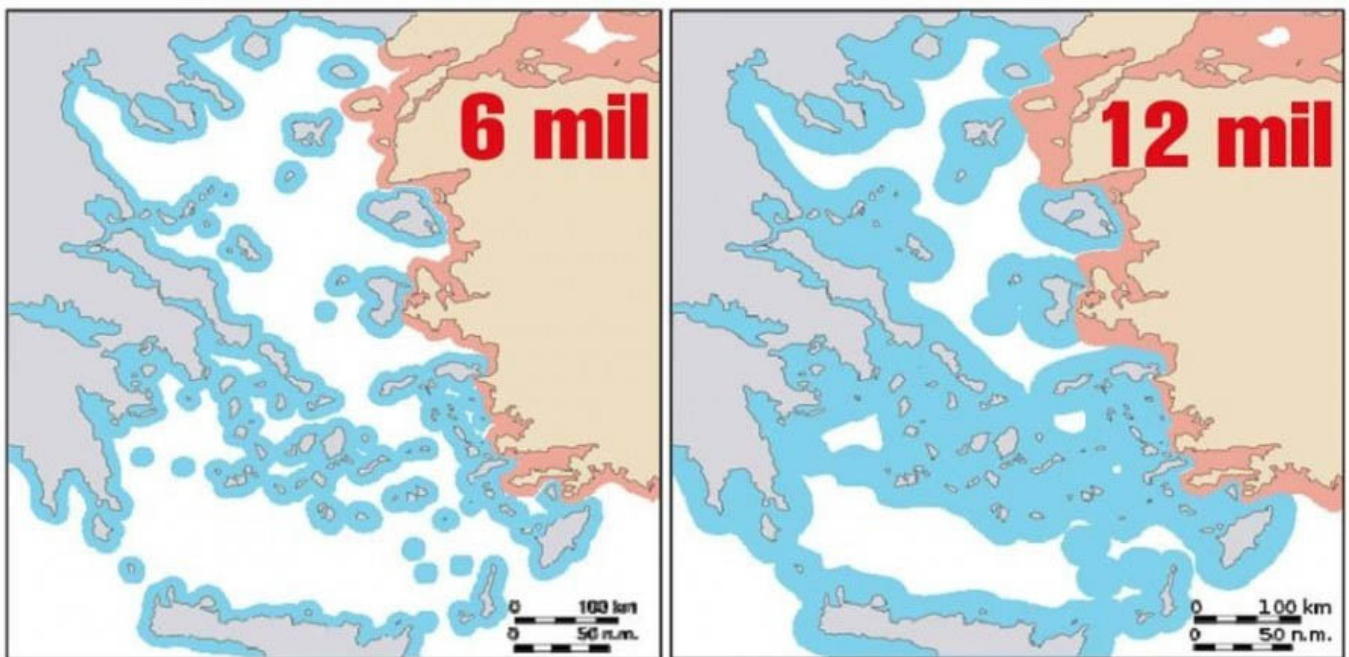
Εμμένοντας στη διαφορά μεταξύ των 6 ν.μ. χωρικών υδάτων και 10 ν.μ. εναέριου χώρου, κυρίως όμως συντηρώντας την απειλή για επέκταση των χωρικών υδάτων στα 12 ν.μ., η Ελλάδα πυροδοτεί την αντιπαράθεση με την Τουρκία, κατά παράβαση του διεθνούς δικαίου!

2. Τα όρια της ΑΟΖ των δύο χωρών:

Στο ζήτημα αυτό οι εκατέρωθεν «εθνικές» αξιώσεις προσλαμβάνουν χαρακτήρα παράλογο, όσο δε για το διεθνές δίκαιο, αυτό παραβιάζεται ασυστόλως! Η Τουρκία ισχυρίζεται ότι τα ελληνικά νησιά δεν έχουν ΑΟΖ και επομένως η ΑΟΖ πρέπει να μοιραστεί με βάση τη μέση γραμμή μεταξύ τουρκικών παραλίων και παραλίων της ελληνικής ηπειρωτικής χώρας. Η Ελλάδα ισχυρίζεται ότι όλα τα νησιά έχουν 100% ΑΟΖ. Η απαίτηση αυτή οδηγεί στον εξής παραλογισμό: μόνο το Καστελόριζο διεκδικεί ΑΟΖ μεγαλύτερη από τη συνολική ΑΟΖ της Τουρκίας στην ακτογραμμή του Αιγαίου, ενώ η Κύπρος «δικαιούται» ΑΟΖ τουλάχιστον όση η Τουρκία συνολικά – αν όχι και μεγαλύτερη! Η Ελλάδα διακινεί χάρτη (τον λεγόμενο

Χάρτη της Σεβίλλης),⁷ ο οποίος παρουσιάζει τις μεγαλομανείς ελληνικές αξιώσεις για την ΑΟΖ. Βάσει αυτών, η ελληνική ΑΟΖ ενώνεται με την κυπριακή και ολοκληρώνει έναν τέλειο θαλάσσιο... αποκλεισμό της Τουρκίας. (βλέπε σχετικό χάρτη)

Ο παραλογισμός ολοκληρώνεται με τον ισχυρισμό ότι η Τουρκία παραβιάζει την ελληνική ΑΟΖ, η οποία ωστόσο δεν έχει ανακηρυχθεί επίσημα (ο χάρτης κυκλοφορεί ανεπισήμως!). Τέλος, η ελληνική εθνικιστική προπαγάνδα ηθελημένα μπερδεύει τα θαλάσσια σύνορα (χωρικά ύδατα) με τις αποκλειστικές ζώνες εκμετάλλευσης σε διεθνή ύδατα βάσει του δικαίου της θάλασσας. Τα πρώτα είναι 6 μίλια, ενώ όσον αφορά στα δεύτερα η ελληνική αξίωση φτάνει τα 200 μίλια!

Η αποστρατικοποίηση των νησιών του ανατολικού Αιγαίου

Ο ελληνο-τουρκικός ανταγωνισμός στο Αιγαίο και τη νοτιοανατολική Μεσόγειο δεν έχει καμία σχέση με τα «εθνικά δίκαια» είναι μια διαπραγμάτευση για τα συμφέροντα των αστικών τάξεων και τον περιφερειακό τους ρόλο. Μοιραία, αλλάζει διαρκώς κέντρα βάρους. Τα τελευταία σχεδόν 3 χρόνια το κέντρο της αντιπαράθεσης ήταν το ζήτημα των ΑΟΖ το τελευταίο διάστημα προστέθηκε από την πλευρά της Τουρκίας το ζήτημα της αποστρατικοποίησης των νησιών του ανατολικού Αιγαίου. Τουρκία και Ελλάδα επικαλούνται το διεθνές δίκαιο προσχηματικά. Η Τουρκία επικαλείται τη Συνθήκη της Λοζάνης του 1923 (με την οποία η Σαμοθράκη, η Λήμνος και τα νησιά του βορειοανατολικού Αιγαίου «κατακυρώθηκαν» στην Ελλάδα) και τη Συνθήκη των Παρισίων του 1947 (με την οποία τα Δωδεκάνησα περιήλθαν σε ελληνική κυριαρχία). Η Τουρκία δεν επέλεξε τυχαία αυτή την αιχμή, διότι η «απαίτησή» της έχει όντως κάποια βάση στις δύο αυτές συνθήκες.⁸ Ωστόσο, όπως συμβαίνει και με όλα τα άλλα, οι

συνθήκες είναι απλώς ένα πρόσχημα για να στηριχτούν αξιώσεις πολύ πέραν αυτών ή για να παρουσιαστεί ένα επιμέρους «δίκιο» σαν καθολικό.

Οι συνθήκες της Λοζάνης του 1923 και των Παρισίων του 1947 συνήφθησαν σε ιστορικές συγκυρίες πολύ μακρινές και στο έδαφος των διεθνών συσχετισμών που είχαν προκύψει από τον Πρώτο και τον Δεύτερο, αντίστοιχα, Παγκόσμιο Πόλεμο. Στην πρώτη περίπτωση (Συνθήκη της Λοζάνης), η Οθωμανική Αυτοκρατορία όχι μόνο ηττήθηκε, αλλά διαλύθηκε και τα ιμάτιά της διαμοιράστηκαν από του νικητές του ιμπεριαλιστικού μπλοκ. Ενώ η Τουρκία ήταν νικήτρια στον ελληνο-τουρκικό πόλεμο (ύστερα από τη Μικρασιατική εκστρατεία και «καταστροφή»), δεν είχε Ναυτικό για να ολοκληρώσει τη νίκη της στη θάλασσα και -κυρίως- «κληρονόμησε» τις συνέπειες της ήττας και διάλυσης της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Έτσι, η Συνθήκη της Λοζάνης αποτύπωσε όχι ιδιαίτερα τον ελληνοτουρκικό συσχετισμό αλλά ευρύτερα τον διεθνή συσχετισμό.

Με τη συνθήκη των Παρισίων του 1947, η ήττα της Ιταλίας (και του φασιστικού άξονα συνολικά) ανάγκασε -μεταξύ άλλων- την Ιταλία να παραχωρήσει τα Δωδεκάνησα στην Ελλάδα – η ουδετερότητα της Τουρκίας δεν λειτούργησε υπέρ της.

Στο μεταξύ όμως όλα έχουν αλλάξει, και οι συνθήκες αυτές δεν μπορούν να «χωρέσουν» τις επιδιώξεις ούτε του ελληνικού ούτε του τουρκικού καπιταλισμού. Χαρακτηριστικά, το ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών, από τη μία δηλώνει πως «ό,τι απειλείται, στρατιωτικοποιείται» και από την άλλη δηλώνει πως έχει σεβαστεί πλήρως τις διατάξεις των συνθηκών τις σχετικές με τις δύο προαναφερθείσες συνθήκες: «Στα Δωδεκάνησα υφίστανται ορισμένες δυνάμεις εθνοφυλακής, οι οποίες έχουν δηλωθεί σύμφωνα με τα προβλεπόμενα από τις διατάξεις της συμφωνίας CFE».⁹

Το κλίμα που δημιουργείται στο εσωτερικό από σύσσωμο τον Τύπο και τις καθεστωτικές δυνάμεις είναι ότι η αποστρατικοποίηση των νησιών είναι προοίμιο της κατάληψής τους από την Τουρκία.

Αν όμως είναι έτσι, τότε γιατί στα Δωδεκάνησα «υφίστανται ορισμένες δυνάμεις εθνοφυλακής» μόνο; Έχουν εγκαταλειφθεί στην τουρκική κατακτητική βουλιμία;

Όχι στον πόλεμο – ειρήνη στο Αιγαίο!

Ο ελληνο-τουρκικός ανταγωνισμός για συμφέροντα και ρόλους στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα «καταπίνει» τα πάντα: αίφνης και το πρόσφυγικό εντάσσεται σε αυτόν τον ανταγωνισμό, οι δε πρόσφυγες καταγγέλλονται από το ελληνικό κράτος σαν «όργανα» του Ερντογάν στον «υβριδικό πόλεμο» κατά της Ελλάδας. Είναι αμέτρητα τα δεινά που συσσωρεύει αυτός ο ανταγωνισμός ήδη στην περίοδο της ειρήνης: εθνικιστικό δηλητήριο, εξοπλισμούς που στερούν επιπλέον πόρους από τις κοινωνικές ανάγκες, εγκλήματα κατά των προσφύγων -και της ανθρωπότητας- στο Αιγαίο. Κυρίως όμως φέρνουν όλο και πιο κοντά ένα πολεμικό επεισόδιο που κανείς πλέον δεν εγγυάται ότι θα ελεγχθεί όπως στα Ίμια το 1996 και δεν θα έχει ευρύτερες και οδυνηρότερες συνέπειες. Αλλά και χωρίς αυτό, το μίγμα εθνικισμού, φτώχειας και μιλιταρισμού και η εμπλοκή στον ευρύτερο ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό είναι ό,τι χειρότερο για τις καθημαγμένες από μία τουλάχιστον δεκαετία ανέχειας, λιτότητας, υψηλής ανεργίας και φτώχειας εργαζόμενες τάξεις. Ο κίνδυνος πρέπει να σημάνει γενικό συναγερμό! Πρέπει να σταματήσουμε τη «μηχανή» του εθνικιστικού και αντιδραστικού ελληνο-τουρκικού ανταγωνισμού πριν αυτός μας οδηγήσει σε μεγαλύτερες συμφορές. Είναι η ώρα για μαζικές πρωτοβουλίες του αντιπολεμικού κινήματος και της Αριστεράς!

Ο δικός μας πόλεμος είναι ενάντια στην κυβέρνηση Μητσοτάκη, την ακρίβεια, τη λιτότητα και τη φτώχεια, τον εθνικισμό και τους εξοπλισμούς, ενάντια στην εμπλοκή της Ελλάδας σε τμήμα της πολεμικής μηχανής του ΝΑΤΟ – και όχι ενάντια στους; πρόσφυγες και τον τουρκικό λαό.

Παραπομπές:

1. Αλέξης Παπαχελάς, «Το μήνυμα του Ερντογάν προς το “βαθύ

κράτος’’ των ΗΠΑ», www.kathimerini.gr, 2/10/2022

2. Γιώργος Καρελιάς, «Τι σημαίνει ‘‘είμαστε έτοιμοι’’ αν η Τουρκία χτυπήσει: τα δύο απαραίτητα όπλα», news247.gr, 29/9/2022

3. Δήμος Βερούκιος, ieidiseis 29/9/2022

4. Άγης Βερούτης, www.capital.gr, 30/9/2022

5. Άγης Βερούτης, www.capital.gr, 7/10/2022

6. Η Συνθήκη της Λοζάνης είχε ορίσει τα χωρικά ύδατα Ελλάδας – Τουρκίας στα 3 ναυτικά μίλια. Στις 17 Σεπτεμβρίου 1936 η κυβέρνηση Μεταξά επέκτεινε τα ελληνικά χωρικά ύδατα από τα 3 στα 6 ναυτικά μίλια. Σχεδόν 28 χρόνια αργότερα, το 1964, η Τουρκία επέκτεινε με τη σειρά της τα χωρικά της ύδατα στο Αιγαίο στα 6 ναυτικά μίλια. Με βάση τα 6 ν.μ., η Τουρκία ασκεί εθνική κυριαρχία στο 7,4% του Αιγαίου, η Ελλάδα στο 44% και το 48,4% αποτελεί διεθνή ύδατα. Εάν η Ελλάδα επεκτείνει τα χωρικά της ύδατα στα 12 ναυτικά μίλια στο Αιγαίο, θα ασκεί κυριαρχία στο 62% των χωρικών υδάτων. Μάλιστα, όπως δείχνει ο σχετικός χάρτης, με 12 ν.μ. δεν θα υπάρχει συνεχόμενος διάδρομος διεθνών υδάτων για τη ναυσιπλοΐα στο Αιγαίο για τα πλοία που κατεβαίνουν από τον Βόσπορο για να συνεχίσουν στη Μεσόγειο!

7. Ο χάρτης αυτός καταρτίστηκε με τον εξής... έγκυρο από την άποψη του διεθνούς δικαίου τρόπο: Το 2007 με την υποστήριξη του... υπουργείου Παιδείας και Επιστημών της Ισπανίας, οι καθηγητές Juan Luis Suárez de Vivero και Juan Carlos Rodríguez Mateos του Πανεπιστημίου της Σεβίλλης, κατέγραψαν την θαλάσσια γεωγραφία της Ευρώπης, με αναλυτικούς χάρτες και γραφήματα, εκδίδοντας τον «Άτλαντα των Ευρωπαϊκών Θαλασσών και Ωκεανών» («Atlas of the European Seas and Oceans Marine jurisdictions, sea uses and governance»). Πέραν του χάρτη, το έργο περιλαμβάνει μια ταξινόμηση όλων των κύριων θαλάσσιων χρήσεων και δραστηριοτήτων στις ευρωπαϊκές θάλασσες. Στη συνέχεια υιοθετήθηκε στο σύνολο του από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εντασσόμενο στη στρατηγική ολοκληρωμένης θαλάσσιας πολιτικής

της Ε.Ε., γνωστή και ως «Μπλε Βιβλίο» (Blue Book).

8. Η Συνθήκη της Λοζάνης αναφέρει: «“Προς εξασφάλισιν της ειρήνης, η Ελληνική Κυβέρνησις υποχρεούται να τηρή εν ταις νήσοις Μυτιλήνη, Χίω, Σάμω και Ικαρία τα ακόλουθα μέτρα:

- Αι ειρημέναι νήσοι δεν θα χρησιμοποιηθώσιν εις εγκατάστασιν ναυτικής βάσεως ή εις ανέργεσιν οχυρωματικού τινός έργου.

- Θα απαγορευθεί εις την Ελληνικήν στρατιωτικήν αεροπλοϊαν να υπερίπταται του εδάφους της ακτής της Ανατολίας. Αντιστοίχως, η Οθωμανική Κυβέρνησις, θα απαγορεύση εις την στρατιωτικήν αεροπλοϊαν αυτής να υπερίπταται των ρηθισών νήσων.

- Αι ελληνικάί στρατιωτικάί δυνάμεις εν ταις ειρημέναις νήσοις θα περιορισθώσι εις τον συνήθη αριθμόν των δια την στρατιωτικήν υπηρεσίαν καλουμένων, οίτινες δύνανται να εκγυμνάζωνται επί τόπου, ως και εις δύναμιν χωροφυλακής και αστυνομίας ανάλογον προς την εφ’ ολοκλήρου του ελληνικού εδάφους υπάρχουσαν τοιαύτην”.

Η Συνθήκη των Παρισίων αναφέρει:

“Αι ανωτέρω νήσοι θα αποστρατιωτικοποιηθώσι και θα παραμείνωσιν αποστρατιωτικοποιημέναί”.

9. Από το σάιτ του ελληνικού υπουργείου Εξωτερικών, κείμενο με τίτλο «Τουρκικοί ισχυρισμοί περί αποστρατικοποίησης των νησιών του Αιγαίου».

Έγινε με μεγάλη επιτυχία η 15η Αντιρατσιστική Γιορτή
σελ. 6-7

Κόκκινο νήμα

Η λαϊκή εξέγερση στο Ιράν:
«Γυναίκες - ζωή - ελευθερία»!
Στέλιος Φαζάκης, σελ. 5

«Πόλεμος» στην κυβέρνηση Μητσοτάκη,
την ακρίβεια και τη φτώχεια,
τον εθνικισμό και τους εξοπλισμούς, τον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό
- όχι στους πρόσφυγες και τον τουρκικό λαό

Ειρήνη στο Αιγαίο!

Η πάλη για να μην
υλοποιηθεί ο αντεργατικός
νόμος Χατζηδάκη
Χρήστος Βαγενάς, σελ. 10

Η επίθεση
στο δικαίωμα
στην άμβλωση στις ΗΠΑ
Ελένη Μήτσου, σελ. 15

